

Μνήμων

Τόμ. 14 (1992)

**Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΙΜΗΣ ΚΑΜΠΗΣ
(1942-1943). ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗ
ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ**

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

doi: [10.12681/mnimon.176](https://doi.org/10.12681/mnimon.176)**Βιβλιογραφική αναφορά:**

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ Γ. (1992). Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΙΜΗΣ ΚΑΜΠΗΣ (1942-1943). ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ. *Μνήμων*, 14, 133-149.

<https://doi.org/10.12681/mnimon.176>

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΙΜΗΣ ΚΑΜΠΗΣ (1942-1943)

ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

Ἄν ἱεραρχήσουμε τὶς ὑποπεριόδους τῆς Κατοχῆς σύμφωνα μὲ τὴν ἔνταση τῶν ἐξελίξεων ποὺ συνέβησαν σὲ κάθε μία ἀπὸ αὐτές, τότε ἡ ἀνοίξη τοῦ 1943 θὰ κατελάμβανε μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον ἐξέχουσες θέσεις. Ἡ εἰκόνα τῆς κατεχόμενης χώρας ἄλλαξε ὀλοκληρωτικὰ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς λίγους μῆνες ἐνῶ ἡ δύναμη καὶ ἡ ταχύτητα τῶν ἀλλαγῶν μόνο τὴν σύγκριση μὲ ἐπαναστατικὲς περιόδους ἐπιτρέπει. Ἡ χώρα, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, ποὺ ἐπούλωνε στὸ δεῦτερο μισὸ τοῦ 1942 τὶς βαθιὲς πληγὲς ἀπὸ τὶς τραγικὲς ἐμπειρίες τοῦ προηγούμενου χειμῶνα, ἐγκατέλειψε αἰφνίδια τὴν ἔστω καὶ φαινομενικὴ ἀπάθειά της γιὰ νὰ ριχθεῖ στὴν μεγάλη περιπέτεια τῶν ἔνοπλων ριζοσπαστικῶν διεκδικήσεων, ὅχι μόνο τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς. Αὐτὴ ἡ κοινωνία δημιούργησε σὲ ἐλάχιστο χρόνο ἀντάρτικους στρατούς, τροφοδότησε ἐπαναστατικὲς ὀργανώσεις, ἀμφισβήτησε τὴν κρατικὴ ἐξουσία, ὅχι μόνο τὴν συνδεμένη μὲ τὶς ἀρχὲς κατοχῆς ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ποὺ οἱ σύμμαχοι τῆς προετοίμαζαν καὶ τῆς ὑποσχόντουσαν. Ἐξελίξεις ποὺ ὀπωσδήποτε δὲν συμβαίνουν συχνὰ στὴν διάρκεια τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας.

Ἡ περίοδος δὲν μᾶς εἶναι ἰδιαίτερα γνωστὴ. Ἡ ὥς τώρα ἱστοριογραφία εἴτε τὴν προσπερνᾷ γρήγορα ὥστε νὰ προλάβει τὴν ἐκτενέστερη ἐνασχόληση μὲ ἐποχὲς ὅπου κυριάρχησαν τὰ γύρω ἀπὸ τὴν ἐξουσία παιχνίδια, εἴτε τὴν περιορίζει στὸ κεφάλαιο πείνα χωρὶς νὰ ἐπιμένει ἰδιαίτερα οὔτε στὶς αἰτίες της, οὔτε στοὺς μηχανισμοὺς ποὺ αὐτὴ προκάλεσε¹. Δὲν ἀποτελοῦν νέα διαπίστωση ὅλα αὐτά, ἐφόσον πολλὰ ἔχουμε ἀκόμα νὰ ἐρευνήσουμε καὶ νὰ μάθουμε γιὰ τὸ σύνολο τῆς κατοχικῆς τριετίας². Ἐπιπλέον ὅμως ἡ ἔκρηξη τῆς

1. Πβ. τὸ ἄρθρο τοῦ Προκόπη Παπαστράτη, «Ἡ ἱστοριογραφία τῆς περιόδου 1940-1950», *Σύγχρονα Θέματα*, τχ. 35-37, 1988, σ. 183 κ.έ., καὶ τὸ βιβλιοκριτικὸ σημείωμα τοῦ γράφοντος γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ Χάγκεν Φλάισερ, «Στέμμα καὶ Σβάστικα. Ἡ Ἑλλάδα τῆς Κατοχῆς καὶ τῆς Ἀντίστασης», *Τὰ Ἱστορικά*, τχ. 11, Δεκέμβριος 1989, σ. 444-449.

2. Στὸ Συμπόσιο τοῦ 1978, μὲ θέμα «Ἡ Ἑλλάδα στὴ δεκαετία 1940-1950», στὴν

άνοιξης τοῦ 1943 θεωρεῖται γενικὰ προῖον μιᾶς γραμμικῆς νομοτελειακῆς ἐξέλιξης στηριγμένης στὴν ἀπόγνωση τῶν πεινῶντων καὶ καταδυναστευόμενων Ἑλλήνων. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς μαρτυρίες ἐπιμένουν στὰ πολύμορφα πάθη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἀφήνουν νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι οἱ ἐξελίξεις εἶναι τὸ ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῆς συσσώρευσης αὐτῶν τῶν παθῶν, τῆς δίκαιης ἀγανάκτησης ποὺ προκάλεσαν, τῆς ὀργανωτικῆς ἔστω ὠρίμανσης καὶ προετοιμασίας καί, πέραν τούτου, οὐδέν. Ἄν καὶ συχνὰ διακρίνονται ἔγνη μιᾶς πιὸ σύνθετης διαδρομῆς, ἡ συζήτηση περιστρέφεται στὸ ἀναμενόμενο, στὴν «ὠρίμανση» τῶν συνθηκῶν³.

Ἄν καὶ σχετικὰ σύντομη ὅμως, ἡ κατοχικὴ περίοδος δὲν εἶναι ἀκριβῶς εὐθύγραμμα. Καὶ ἡ πηγὴ τῶν ἐξελίξεων καὶ τῶν ἀντιδράσεων σ' αὐτὴν δὲν

Οὐάσιγκτον, τὰ Πρακτικὰ τοῦ ὁποῖου [ἑλληνικὴ μετάφραση, *Ἡ Ἑλλάδα στὴ δεκαετία 1940-1950. Ἕνα ἔθνος σὲ κρίση*, Ἀθήνα, Θεμέλιο, 1984] εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες προσπάθειες ἐπιστημονικῆς θεώρησης τῆς περιόδου, στὶς λίγες συγκριτικὰ εἰσηγήσεις ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὰ συμβαίνοντα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κατεχόμενης χώρας, ὁ χωρισμὸς σὲ περιόδους καὶ οἱ μεταξὺ τους διαφορὲς πάσχουν ἐξαιτίας τῆς ὑποταγῆς τους σὲ σχήματα μὲ καθολικὴ ἰσχὺ σὲ ὅλες τὶς φάσεις τῆς κατοχῆς. Ἡ πείνα, ἡ καταπίεση, ὁ θάνατος, εἶναι σταθερές, γιὰ παράδειγμα, στὴν εἰσήγηση τοῦ Γιάννη Ἰατριδῆ ποὺ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα περιορίζεται νὰ σημειώσει ὅτι, «...ἄλλα μεγάλα θέματα, παραμένουν ἀδιερεύνητα, ὅπως ὁ χαρακτήρας καὶ οἱ πρακτικὲς τοῦ καθεστῶτος κατοχῆς, ἡ ἐπίδραση τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς στὴν οἰκονομία, στὴν πρόνοια καὶ τὶς κοινωνικο-πολιτικὲς ἀξίες τοῦ ἔθνους...» (σ. 49). Στὴν εἰσήγηση τοῦ Γιάννη Χόνδρου, ὅπου σωστὰ ἐπισημαίνεται τὸ ἀντιστασιακὸ κενὸ μεταξὺ καλοκαιριοῦ τοῦ 1941 καὶ ἀνοιξης τοῦ 1943, ἡ ἐξήγηση φαίνεται νὰ βρῆται στὴν ὀργανωτικὴ ὠρίμανση τοῦ ΕΑΜ χωρὶς περαιτέρω ἐπεξηγήσεις παρὰ τὶς πολὺ σημαντικὲς ἐπιμέρους παρατηρήσεις του. Στὴν ἀριστερὴ τέλος εἰσήγηση τοῦ Σταύρου Θωμάδακη, «Μαύρη ἀγορὰ, πληθωρισμὸς καὶ βία», πολλὲς ἀπὸ τὶς σημαντικὲς διαπιστώσεις μένουν ἡμιτελεῖς, ὁ διαχωρισμὸς τῶν περιόδων εἶναι ὑποτυπώδης καὶ οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὰ κυκλώματα διανομῆς, τὶς ἀντιστασιακὲς πρωτοβουλίες καὶ τὶς ἐμφύλιες συρράξεις παραμένουν ἀσαφεῖς. Αὐτὰ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἐργασίες στὸν τομέα. Τὸ μεταγενέστερο συμπόσιο, «Ἑλλάδα, 1936-1944. Δικτατορία, Κατοχὴ, Ἀντίσταση» [Πρακτικὰ ἀπὸ τὸ Μορφωτικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς ΑΤΕ, Ἀθήνα, 1989], ἦταν ἀκόμα πιὸ φτωχὸ σὲ τέτοιου εἶδους ἀναζητήσεις.

3. Σημαντικὲς μαρτυρίες, ἀπὸ καιρὸ γνωστές, ἐπέμεναν στὶς βελτιωμένες συνθήκες ζωῆς στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν διάχυτὴ αἰσιοδοξία ποὺ ἐμφανίστηκε σποραδικὰ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἀνοιξης τοῦ 1942 — μὲ τὶς πρῶτες ἀφίξεις ἀξιόλογων φορτίων τροφίμων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ — σταθερότερα δὲ ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1942. Στὸ πολὺ ἐνδιαφέρον ἡμερολόγιο τοῦ Χρηστίδη Χρηστίδη *Χρόνια κατοχῆς, 1941-1944*, Ἀθήνα 1971, ἡ εἰκόνα τῆς κεντρικῆς ἀγορᾶς τῆς Ἀθήνας τὴν Κυριακὴ 22 Νοεμβρίου 1942, ἀποτελεῖ μιὰ ἀριστερὴ εἰκόνα μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν ποὺ καὶ ὁ γράφων παρατηρεῖ καὶ τονίζει: «...ἡ αἰσιοδοξία ποὺ κατέχει τὸν κόσμον...» (σ. 316). Παράλληλα ὅμως, μιὰ ἄλλη μαρτυρία καὶ ἀντίληψη φαίνεται στὸ ἔργο τοῦ Θανάση Χατζῆ, *Ἡ νικηφόρα ἐπανάσταση ποὺ χάθηκε*, Ἀθήνα, Παπαζήσης, τ. Α', σ. 326 κ.έ. Ἐνῶ ἡ περίοδος χαρακτηρίζεται ὡς «ὀρόσημο» στὶς ἐξελίξεις, ἡ συγκυρία συνδέεται περισσότερο μὲ τὴν Β' Πανελλαδικὴ Συνδιάσκεψη τοῦ ΚΚΕ (Δεκέμβριος 1942) παρὰ μὲ ἄλλου εἶδους μεταβολές καὶ ἐξελίξεις.

είναι πάντα ή συμφορά και ή απέλπισία. Από την άποψη αυτή τὸ έντονο 1943 ἀποτελεῖ ένα κλασικό παράδειγμα. Οἱ κοινωνικές ἐκρήξεις πού τὸ συνόδεψαν δείχνουν νά συνδέονται περισσότερο μὲ τὸ τέλος τῆς περιόδου τῆς ἀπόγνωσης, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πείνα και τὴν οἰκονομική δραστηριότητα τουλάχιστον, και ὄχι μὲ τὴν έντασή της στὰ ὄρια τῆς ἀπελπισίας. Ἄς ἐξετάσουμε, στὸ σημείωμά μας αὐτό, μερικὲς μαρτυρίες γιὰ τὴν καίρια ἀπειλούμενη ἀπὸ τὴν ἐξαθλίωση περιοχή, τὸν ἀστικό χῶρο τῆς Ἀθήνας, πού πλήρωσε και τὸ βαρύτερο τίμημα στὶς τραγικὲς μέρες τῆς πείνας τοῦ 1941-1942.

Βασικός μας ὁδηγὸς θὰ εἶναι ή ἐξέταση-συνέντευξη πού ἕνας Ἄγγλος διπλωμάτης πῆρε ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο πού μὲ φόβο και προσοχή παρακολούθησε τίς τότε ἐξελίξεις. Ὁ ἐρωτώμενος και ἐξεταζόμενος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς Ἑβραίους τῆς Ἑλλάδας. Ὀνομαζόταν Antonio Gomes και ἦταν Πορτογάλος ὑπήκοος, ιδιότητα πού τὸν προφύλαξε ἀπὸ τὴν πικρὴ μοίρα τῶν πολλῶν. Ἦταν πενήντα χρονῶν και ἐργαζόταν ὡς πράκτορας τῶν παραγωγῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἀδελφῶν Σκούρα. Ἡ κοινωνική και οἰκονομική ἐπιφάνεια τῶν τελευταίων στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες και ἔξω ἀπὸ αὐτές, ἔκανε τοὺς συνεργάτες τους πρόσωπα κύρους και ὀπωσδήποτε ἀξιόπιστα⁴. Ὁ Ἄγγλος διπλωμάτης Ridley Prentice, πού ἐξέτασε τὸν τυχερὸ πρόσφυγα στὴ Λισαβόνα, θεώρησε τὴν πηγὴ ιδιαίτερα ἀξιόπιστη. Ἡ συνέντευξη μεταδόθηκε στὸ Political Intelligence Department στὶς 16 Δεκεμβρίου 1943. Ὁ Gomes ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὶς 12 Νοεμβρίου 1943 σιδηροδρομικῶς και πέρασε ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, τὴν Βιέννη, τὸ Μόναχο και τὸ Παρίσι πρὶν φθάσει, διασχίζοντας τὴν Ἰσπανία, στὴν Πορτογαλία⁵. Οἱ συνθήκες τοῦ ταξιδιοῦ ἀλλὰ και οἱ προγενέστερες ἐμπειρίες τὸν εἶχαν κάνει ἕναν πολὺ φοβισμένο ἄνθρωπο. Στὴν οὐδέτερη Λισαβόνα ἐξάλλου ἐκτὸς ἀπὸ Ἄγγλους ὑπῆρχαν και πολυάριθμοι Γερμανοὶ πράκτορες.

4. Ἀπὸ τὰ ἀδελφία Σκούρα, ὁ Δημήτριος ἐργαζόταν, ὡς τὸν θάνατό του, στὰ 1938, στὴν Ἑλλάδα ὅπου και εἶχε έντονη δραστηριότητα σχετική μὲ τὸν κινηματογράφο ὡς αἰθουσάρχης τοῦ «Ἀττικόν» ἀρχικά και τοῦ «Ρέξ» και ἄλλων λιγότερο διάσημων αἰθουσῶν στὴ συνέχεια («Ἀττικὸ» Κυψέλης, «Καπιτόλ» Πειραιᾶ, «Παλλάς», Θεσσαλονίκης κλπ. κλπ.), στὴ συνέχεια και ὡς ἰδρυτὴς τῆς διάσημης στὰ ἑλληνικὰ κινηματογραφικὰ πράγματα «Σκούρας Φίλμ». Οἱ ἀδελφοὶ του, Σπυρίδων, Κωνσταντῖνος και Γεώργιος Σκούρας, ἦταν ἀπὸ τοὺς κυριώτερους μετόχους τῆς FOX FILM Corporation και ἰδιοκτῆτες ἑκατοντάδων κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν στὶς ΗΠΑ. Ἐνα εἶδος μεσοπολεμικῶν Ὠνάσθων μὲ ἄλλα λόγια στὸ χῶρο τοῦ θεάματος. Οἱ ἄνθρωποι τους ἦταν ὀπωσδήποτε σημαντικὰ πρόσωπα!

5. Τὸ κείμενο τῆς συνέντευξης και τὰ σχόλια τοῦ Ἄγγλου ἀξιωματοῦχοῦ βρῖσκονται στὸ FO 371/37210 (1943) R. 13659 [...copy of Political Memorandum Greece No 1, to Political Intelligence Department, recording interview with Antonio Gomes, a Portuguese Jew just returned from Athens, Lisbon, 16th December 1943]. Μικροφωτογραφημένο βρῖσκεται στὴ συλλογὴ ἐγγράφων τοῦ Foreign Office στὸ Κέντρο Ἐρεύνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Στήν μαρτυρία του, συνέντευξη μᾶλλον, έντυπωσιάζει ιδιαίτερα, καθώς τονίζει κατηγορηματικά και επαναλαμβάνει δύο φορές τόν ισχυρισμό ότι: «...για τούς φτωχούς, ἡ ζωή στήν Ἀθήνα εἶναι πολύ πιό εύκολη στήν Ἀθήνα ἀπ' ὅ,τι στήν Λισαβόνα. Εἶναι κατηγορηματικός στό σημεῖο αὐτό. Λέει ὅτι κάτι τέτοιο δέν συνέβαινε στά 1941, καθώς ὑπῆρχε τότε μία έντονη ανεπάρκεια τροφίμων και ἀρκετές περιπτώσεις θανάτων ἀπό ἀσιτία, παρόλο πού οἱ σχετικοί ἀριθμοί δέν πλησιάζουν καθόλου τὰ μεγέθη πού τόσο συχνά ἔχουν ἀκουστεῖ. Ὑποστηρίζει ὅτι σήμερα⁶, παρὰ τὸ νομισματικό χάος πού επικρατεῖ, οἱ πλούσιοι μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅτιδήποτε ἐπιθυμοῦν, ἐνῶ οἱ Γερμανοί, για νὰ ἐξωραΐσουν τήν κυριαρχία τους, βλέπουν ὅτι ἡ κατάσταση δέν εἶναι ἀπλὰ ὑποφερτή, ἀλλά ἡ καλύτερη δυνατή πού οἱ γενικότερες συνθήκες ἐπιτρέπουν»⁷. Και παρακάτω, «...ἐπανάλαβε και πάλι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς συνέντευξης ὅτι οἱ Ἕλληνες “δέν ἦταν δυστυχημένοι:” (“n'étaient pas malheureux”, γαλλικά στό κείμενο), καθώς εἶχαν συνηθίσει τήν “μιζέρια” (“la misère”, γαλλικά στό κείμενο), ἡ ὁποία ὅμως δέν ἦταν τόσο μεγάλη ὅσο ἡ ἀντίστοιχη τῶν ἀνθρώπων στό Βελιγράδι, στό Παρίσι ἢ στή Λισαβόνα, θέση, ἡ ὁποία προερχόμενη ἀπὸ ἓναν Πορτογάλο ὑπήκοο, εἶναι ὅπωςδήποτε ἀπρόσμενη»⁸.

Ἡ ἐξειδίκευση τῆς σχετικῆς — σχετικῆς μὲ καταστάσεις τῆς ἐμπόλεμης Εὐρώπης ἀλλά και μὲ τίς τότε ἀκόμα νωπές τραγικῆς ἐμπειρίες τῆς Ἀθήνας τὸν χειμῶνα 1941-1942 — «εὐημερίας», εἶναι, πάντα κατὰ τήν μαρτυρία μας, πολύπλευρη: «...ἰσχυρίζεται ὅτι σήμερα, παρόλο τὸ νομισματικό χάος, οἱ εὐποροὶ μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅτιδήποτε πρακτικά ἐπιθυμήσουν», «οἱ “δουλειές”, γενικά μιλώντας, δέν πᾶνε καθόλου ἄσχημα και οἱ βιομηχανίες πού παράγουν εἶδη πρώτης ἀνάγκης ἀνθίζουν», «τὰ νυκτερινὰ κέντρα εὐημεροῦν ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τους εἶναι μεγάλος. Τὰ ἐστιατόρια κάνουν καλές δουλειές, τὰ γεύματα κοστίζουν κάτι ἀνάμεσα σὲ 25.000 και 35.000 δραχμές. Οἱ κινηματογράφοι λειτουργοῦν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο...»⁹.

Ἡ ἐκπληξη τοῦ Ἀγγλοῦ πράκτορα ἦταν δικαιολογημένη. Τὸ τέλος τοῦ 1943 δέν βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τήν ἐποχὴ πού ἡ περίπτωση τῆς λιμοκτονούσας Ἑλλάδας ἦταν ἀντικείμενο έντονης προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος. Για τούς Συμμάχους, ἡ κατάσταση στήν Ἀθήνα τοῦ χειμῶνα 1941-42 εἶχε γίνει σύμβολο ἐξαθλίωσης τῶν ἄτυχων λαῶν πού βρέθηκαν νὰ στενάξουν κάτω ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ Ἀξονα. Εἰκόνα πού καλλιεργήθηκε προπαγανδιστικά μὲ

6. Ἐννοεῖ φυσικά τήν ἡμερομηνία ἀναχώρησής του ἀπὸ τήν Ἀθήνα, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1943.

7. Στὸ ἴδιο ἔγγραφο, σ. 2, παράγραφος 3.

8. Στὸ ἴδιο ἔγγραφο, σ. 6, παράγραφος 12.

9. Στὸ ἴδιο ἔγγραφο, σ. 2-3.

ἐπιμονή καὶ ἡ διάδοσή της συνέβαλε στὸ νὰ προστεθεῖ σημαντικὴ ὑπερβολὴ στὴν ἔκταση τῶν τότε συμβάντων. Ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς τῆς προπαγανδιστικῆς ἐντύπωσης καθυστέρησε σημαντικὰ σὲ σχέση μὲ τὶς πραγματικὲς ἐξελίξεις γιὰ προφανεῖς λόγους. Δὲν ὑπῆρχε ἰδιαίτερη βιασύνη ἀπὸ τοὺς Συμμάχους στὸ νὰ βελτιώσουν τὴν ζοφερὴ εἰκόνα τῶν κατεχόμενων ἀπὸ τὸν Ἄξονα περιοχῶν.

Οἱ τελευταῖες εἶχαν σημαντικὰ μεταβληθεῖ ἀπὸ τὴν αὐγὴ κιόλας τοῦ 1943. Οἱ ἀναφορὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σημειώνουν ὅτι οἱ γενικὲς συνθῆκες στὸν τομέα τῆς διατροφῆς ἔχουν πρόσφατα σημαντικὰ βελτιωθεῖ, σημειώνω ἡ ἐβδομαδιαία πολιτικὴ ὁδηγία πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Β.Β.С. στὶς 29 Ἰανουαρίου 1943¹⁰. Λίγο ἀργότερα οἱ ἀναφορὲς στὴν «ἐξαθλίωση» τοῦ λαοῦ στὶς κατεχόμενες ἑλληνικὲς πόλεις πρακτικὰ σταματοῦν στὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ τὶς περιγραφὰς τῶν καταστροφῶν στὸν ἀγροτικὸ χῶρο, ἀποτέλεσμα τῶν συγκρούσεων ἀνάμεσα στοὺς κατακτητὲς καὶ στὴν ἔνοπλη Ἀντίσταση ποὺ θεωρεῖται τὴν ἴδια αὐτὴ ἐποχὴ.

Μιὰ παραπλήσια εἰκόνα μᾶς δίνει ἡ μελέτη τῶν γεννήσεων στὴν εὐρύτερη περιφέρεια τῆς Ἀθήνας, τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, στὰ 1942-1943. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν γεννηθέντων μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν, μὲ ἐννεάμηνο ἔστω καθυστέρηση, τὶς συνθῆκες ἀφ' ἑνὸς τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ τὶς γενικώτερες προσδοκίαις τοῦ πληθυσμοῦ, τὴν αἰσιοδοξία ἢ τὴν ἀπαισιοδοξία του, καὶ τὶς ἐκτιμήσεις γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον. Στὸν πίνακα ποὺ ἀκολουθεῖ τὰ στοιχεῖα προσφέρονται γιὰ κάποιες σχετικὲς παρατηρήσεις.

Τὸ ξέσπασμα τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀβεβαιότητα ποὺ προκάλεσε ἀντικοπτριζεταὶ στὸν περιορισμὸ τῶν γεννήσεων ἀπὸ τὸν Αὐγούστο ὡς τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1941, μείωση ποὺ ἄγγιξε τὸ 50%¹¹. Μετὰ ἀπὸ μιὰ σχετικὴ ἰσορροπία τῶν ποσοστῶν, οἱ ἀπειλὲς καὶ τὸ ξέσπασμα τῆς πείνας τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941, ἀντικοπτριζόνται στὶς γεννήσεις τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1942 ὅπου ἀπὸ 1005 τὸν Ἰούνιο, κατέρρευσαν στὶς 776 τὸν Ἰούλιο, στὶς 600 τὸν Αὐγούστο καὶ στὶς 323 τὸν Σεπτέμβριο, παρουσιάζοντας ἀνάγλυφα τὴν κατάστασι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ τέλος τοῦ 1941 καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ 1942 στὴν πολὺπαθὴ Ἀθήνα.

Ἡ ἀνάκαμψι αὐτοῦ τοῦ δείκτη ποιότητος τῆς ζωῆς καὶ αἰσιοδοξίας ἦταν ἔντονα διστακτικὴ στοὺς ἐπόμενους μῆνες καὶ πλησίασε τοὺς προπολεμικοὺς μέσους ὅρους μόνο στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1943. Στὴ συνέχεια ὅμως,

10. FO 371/37211 (1943) R. 113/13/19. Political Warfare Executive. Weekly directive for B.B.C. Greek Services (January 29th - February 5th).

11. Σὲ σχέση μὲ ἀντίστοιχο διάστημα 1940. 8.113 γεννήσεις στὸ διάστημα αὐτὸ στὰ 1940 ἔναντι 4.179 στὰ 1941.

ΠΙΝΑΚΑΣ

*Ἐξέλιξη γεννήσεων καὶ θανάτων στὴν περιοχὴ Διοικήσεως Πρωτευούσης
1940-1943¹²*

Ἔτος	Μήνας	Γεννήσεις	Θάνατοι	Διαφορὰ
1940	Ἰαν.	2104	1530	574
	Φεβ.	1777	1173	604
	Μαρ.	1731	1348	383
	Ἀπρ.	1464	1120	343
	Μάϊ.	1343	1155	188
	Ἰουν.	1452	1277	175
	Ἰουλ.	1580	1431	149
	Αὐγ.	1518	1093	425
	Σεπ.	1678	954	724
	Ὀκτ.	1697	1019	678
	Νοε.	1660	1168	492
	Δεκ.	1560	1562	-2
	συν.	19564	14830	4734
1941	Ἰαν.	1704	1585	119
	Φεβ.	1641	1396	245
	Μαρ.	1794	1538	256
	Ἀπρ.	1352	1385	-33
	Μάϊ.	1266	1476	-210
	Ἰουν.	1397	1572	-175
Ἰουλ.	1241	1635	-394	

12. Πηγή: *Αἱ θυσίαι τῆς Ἑλλάδος στὸν Β' Παγκόσμιο πόλεμο* (4γλωσσο λεύκωμα), Ἀθῆναι, Ὑπουργεῖο Ἀνοικοδομήσεως, Γραφεῖο Χωροταξικῶν καὶ Πολεοδομικῶν Μελετῶν, Διευθ. Κ. Α. Δοξιάδη, 1946, πίνακας 73. Σὲ γενικὲς γραμμὲς οἱ πίνακες τοῦ λευκώματος αὐτοῦ πάσχουν ἀπὸ μίαν σχετικὴν ὑπερβολή, σὲ βάρος φυσικὰ τῶν πραγματικῶν συνθηκῶν ποὺ ἐπικρατοῦσαν τότε στὴ χώρα. Θὰ ἦταν γιὰ παράδειγμα ἐνδιαφέρουσα ἡ σύγκριση τῆς θνησιμότητας ποὺ δίνεται στὸν παραπάνω πίνακα μετὰ τις ἰταλικὲς ἐκτιμήσεις ποὺ ὑπολογίζουσι σὲ λιγώτερα ἀπὸ τὸ μισὸ τὰ θύματα «τοῦ ὑποσιτισμοῦ» (ἀφήγοντας προφανῶς ἔξω ἄλλες αἰτίες θανάτου). Π.χ. μέσος ἡμερήσιος ἕρος περίπου 65 ἄτομα τὴν ἡμέρα γιὰ τὸν Δεκέμβριο 1941, κάτω ἀπὸ 50 τὸν Ἰανουάριο κλπ. [ISR. T. 821, Roll 354, Comando Superiore FF. AA. Grecia, Ufficio Affari Civili, Relazione sull'opera svolta dal Comando Superiore FF. AA. Grecia nel campo politico-economico durante il primo anno di occupazione (Maggio 1941 - Maggio 1942), allegato 11 bis].

Ἔτος	Μῆνας	Γεννήσεις	Θάνατοι	Διαφορά
1942	Αὔγ.	900	1832	-932
	Σεπ.	735	1891	-1156
	Ὀκτ.	941	2632	-1691
	Νοε.	862	5061	-4199
	Δεκ.	736	7257	-6521
	συν.	14569	29260	-14691
	Ἰαν.	1133	7021	-5888
	Φεβ.	1354	6164	-4810
	Μαρ.	1409	6088	-4679
	Ἀπρ.	1164	3948	-2784
	Μάϊ.	1008	3208	-2195
	Ἰουν.	1005	3129	-2124
	Ἰουλ.	776	3048	-2272
	Αὔγ.	600	2467	-1867
	Σεπ.	323	2160	-1837
	1943	Ὀκτ.	706	2666
Νοε.		600	2691	-2091
Δεκ.		819	2250	-1431
συν.		10897	44840	-33943
Ἰαν.		1039	1886	-847
Φεβ.		1181	1413	-232
Μαρ.		1314	1390	-76
Ἀπρ.		1226	1057	169
Μάϊ.		1246	939	307
Ἰουν.		1250	1113	137
Ἰουλ.		1159	1297	-138
Αὔγ.		1372	1052	320
Σεπ.		1763	931	832
Ὀκτ.		1893	1082	811
Νοε.		2031	1040	991
Δεκ.		2114	1241	873
συν.	17588	14441	3147	

συνέχεια που άφορᾶ αποφάσεις για τεκνοποιία που ἔλήφθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς χρονιάς, ἡ ἄνοδος ἦταν ἐντυπωσιακὴ. Ὁ Νοέμβριος μὲ 2031 γεννήσεις καὶ ὁ Δεκέμβριος μὲ 2114 βρίσκονται κατὰ 20 ὡς 30% ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἀντίστοιχους μέσους ὅρους — γιὰ τοὺς ἴδιους μῆνες — τῆς προπολεμικῆς περιόδου. Δεῖγμα μιᾶς ἀνανεωμένης ἐλπίδας, αἴσθηση τοῦ τέλους τῆς χειρότερης ἐποχῆς καὶ συνηγορία τῆς βελτίωσης τῶν συνθηκῶν ζωῆς στὴν πρωτεύουσα πού, ὅπως παραπάνω εἶδαμε, ἐξακολουθοῦσε νὰ αἰφνιδιάζει τοὺς Ἕλληνας πράκτορες στὰ τέλη τῆς ἴδιας χρονιάς.

Οἱ ἐξηγήσεις πού δίνει ὁ τυχερὸς Ἑβραῖος πληροφοριοδότης γιὰ αὐτὴν τὴν ἐπάνοδο ἂν ὄχι τῆς εὐημερίας, τουλάχιστον τῆς αἰσιοδοξίας, ἐνδιαφέρουν ἴσως περισσότερο. Στὴν παράγραφο 8 τῆς συνέντευξής του ὑποστηρίζει ὅτι, «Θὰ ἦταν ἀδύνατο γιὰ τοὺς Ἀθηναίους νὰ ζήσουν χωρὶς τὶς ἀποστολὲς τροφίμων ἀπὸ τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ καὶ ἄλλους ὀργανισμούς. Οἱ βελτιωμένες συνθήκες ζωῆς ἀνάμεσα στὰ 1941 καὶ στὰ 1943 ὀφείλονται ἀποκλειστικὰ σ' αὐτὴν τὴν μορφή ἐνίσχυσης». Ἡ διαπίστωση αὐτὴ συμβαδίζει μὲ ἀνάλογες ἐκτιμήσεις τῶν ἀγγλικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς περιόδου, πού πιστεύουν ὅτι οἱ βελτιώσεις ὀφείλονται στὴν «ἐπίδοτηση» αὐτὴ, στὴν βοήθεια τῶν Διεθνῶν Ὄργανισμῶν, ἂν καὶ ἐπίσης ὑποστηρίζεται ὅτι, «οἱ καλὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὰ μέτωπα τῆς Βόρειας Ἀφρικῆς καὶ ἄλλα, δημιούργησαν ἓνα κλίμα αἰσιοδοξίας στὴν Ἑλλάδα, κλίμα πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπελευθέρωση προϊόντων πού βρισκόντουσαν στὰ χέρια κερδοσκόπων καὶ μαυραγοριτῶν»¹³.

Στὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1942, μὲ τὴν ἀποκλειστικὴ χρησιμοποίησή ἐννέα Σουηδικῶν πλοίων¹⁴, οἱ προγραμματισμένες ποσότητες — μὲ βάση τοὺς 15.000 τόννους σιταριοῦ τὸν μῆνα — ὄχι μόνον τηρήθηκαν συστηματικὰ ἀλλὰ καὶ διευρύνθηκαν μὲ ἄλλα εἶδη ὅπως ὕσπρια ἢ τὸ ὑπερπολύτιμο παιδικὸ γάλα σὲ σκόνη¹⁵. Ἡ ἐπάρκεια τῶν ποσοτήτων αὐτῶν γιὰ

13. FO 371/37214 (1943) R. 113/13/19. Political War Executive. Weekly directive for B.B.C. Greek Services (January 29th - February 5th).

14. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1943, ἀνάμεσα στὸν Καναδὰ, τὴν Τεργέστη καὶ τὰ ἑλληνικὰ λιμάνια κινιόντουσαν τὰ πλοῖα, «Camelia», «Formosa», «Tamara», «Mongabarra», «Fenris», «Bardaland», «Akka», «Yarrowonga», «Wirrib». Καμμία σύγκριση δηλαδὴ μὲ τὸ τραγικὸ καὶ πολύπαθο «Τουμπλοῦ Μπουναρ» τοῦ 1941-42.

15. Πρακτικὰ συζήτησης τοῦ Πρέσβη Ἀγνίδη μὲ τὸν Ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Μ. Βρετανίας, Ἦντεν, 30 Νοεμβρίου 1942, στὸ Ἀρχεῖον Ἐμμανουὴλ Τσουδεροῦ, Ἀθήνα, 1990, τ. II, σ. 337. Στις ἀναμενόμενες ποσότητες καὶ 100 ὑπερπολύτιμοι τόννοι γάλα σὲ σκόνη γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν βρεφῶν. Στις ἀποστολὲς αὐτὲς μποροῦν νὰ προστεθοῦν ἔκτακτες ἀρχικά, τακτικότερες ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1943 καὶ γιὰ τοὺς ἐπόμενους μῆνες, ἀποστολὲς τροφίμων ἀπὸ τὴν Γερμανία τὴν Οὐγγαρία καὶ τὴν Ρουμανία. Στὰ τέλη Ἀπριλίου 1943 τὸ ἀτμόπλοιο «Χάλαρεν» ἀποσπάστηκε στὸ δρομολόγιο Τεργέστης - Πειραιᾶ καὶ στὸ πρῶτο του ταξίδι μετέφερε 3.800 τόννους ζάχαρη καὶ 500 τόννους γεωμῆλα. Πβ. ἐφημ. «Πρωτὰ», 29 Ἀπριλίου 1943.

τὴν περιφέρεια τῆς Ἀθήνας κρίθηκε, στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοιξῆς τοῦ 1943 ἱκανοποιητική, καὶ στοὺς ἐπόμενους μῆνες τὸ σύστημα διευρύνθηκε μὲ τὴν μεταφορά τροφίμων κατευθεῖαν στὶς ἐπαρχιακὲς πόλεις, τὴν Θεσσαλονίκη, τὸ Ἡράκλειο, τὸν Βόλο ἢ τὴν Σμύρνη, γιὰ τὰ φορτία ποὺ εἶχαν τελικὸ προορισμὸ τὰ νησιά τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου.

Οἱ ἄμεσες ἐπιπτώσεις αὐτῆς τῆς ἐπάρκειας δὲν φάνηκαν ἴσως στὴν ἀνοηση τῶν κινηματογράφων καὶ τῶν νυκτερινῶν κέντρων, ὅπως ὁ πληροφοριοδότης μας ἰσχυρίζεται. Εὐρύτερες οἰκονομικὲς δραστηριότητες, ἰδιαιτέρως κερδοφόρες, εἶχαν, ἀπὸ τὸ 1942 τουλάχιστον, παγιωθεῖ στὴν κατεχόμενη πόλη, καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ αὐτὲς σίγουρα εἶχαν πρόσβαση σὲ ὅλες τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες πολυτέλειες τῆς ἐποχῆς¹⁶. Ἄς ἀφήσουμε αὐτοὺς τοὺς χώρους καὶ ἄς πλησιάσουμε τοὺς μέσους ὄρους τῶν ἀλλαγῶν ποὺ ἡ ἐπάρκεια προκάλεσε. Ἐκτὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς θανάτους ἀπὸ φυματίωση, ποὺ στὰ 1943 ἐλάχιστα ἀπέχουν ἀπὸ τοὺς προπολεμικοὺς μέσους ὄρους μετὰ ἀπὸ τὰ πρὸς τὰ πάνω ἄλλατά τους τοῦ 1942, οἱ ἔστω καὶ προβληματικὲς στατιστικὲς πιστοποιοῦν τὴ βελτίωση τῶν μέσων ὄρων. Ἀναλυτικὰ:

Οἱ «ἐργατικὲς» οἰκογένειες στὴν Ἀθήνα, — διάβαζε μισθωτὸς ἢ ἡμερομίσθιος χώρος — εἶχαν, στὸ διάστημα Νοεμβρίου 1941 – Μαρτίου 1942, περιοριστεῖ στὴν πλειοψηφία τους σὲ κατάσταση ὑποσιτισμοῦ. Τὸ 63% ἀπὸ τὰ μέλη τους ἐκτιμᾶται ὅτι ὑφίσταντο ἔντονο ὑποσιτισμὸ ἐνῶ, τὸ 15% βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ζωὴ ὄρια. Τὸ πρῶτο τετράμηνο τοῦ 1943, τὸ ποσοστὸ τῶν ἀτόμων ποὺ βρισκόντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ γιὰ τὴν ζωὴ ἀπαραίτητα ὄρια εἶχε μηδενιστεῖ, ἕνα 13% μόνο ζοῦσε πλέον σὲ συνθῆκες ὑποσιτισμοῦ, 47% σὲ συνθῆκες ἀνεπάρκειας καὶ 40% σὲ κανονικὲς ἢ ἐπαρκεῖς συνθῆκες¹⁷. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι πὼς στὰ προπολεμικὰ χρόνια, τὸ 1939 γιὰ παράδειγμα, 18% τῶν ἴδιων ἀνθρώπων ζοῦσε σὲ καθεστῶς ἀνεπάρκειας ἢ ὑποσιτισμοῦ καὶ 47% σὲ συνθῆκες στοιχειώδους ἐπάρκειας. Μὲ ἄλλα λόγια δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κοινωνία τῆς ἀφθονίας ὅπου ὁ φόβος καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς πείνας ἦταν ὀλίγελα ἄγνωστοι.

Ἡ ἐπάρκεια τοῦ 1943 συνδεόταν μὲ δύο παραμέτρους. Ἡ πρώτη ἀφοροῦσε τὴν διαμόρφωση συστημάτων διανομῆς τοῦ ὑπάρχοντος στὶς συνθῆκες

16. Σχετικὰ μὲ τὶς πλουτοφόρες δραστηριότητες τῆς πρώτης φάσης τῆς κατοχῆς πβ. *Θωμαδάκης*, ὁ.π., σ. 133.

17. *Αἱ θυσίαι τῆς Ἑλλάδος στὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον* (ἄγλωσσο λεύκωμα), Ἀθῆναι, 1946, πίνακας 66. Ὑπάρχουν λόγοι νὰ πιστεύουμε ὅτι οἱ στατιστικὲς αὐτὲς δὲν λαμβάνουν ὑπόψη πολλὰ ἀπὸ τὶς ὑπόγειες διαδρομὲς τῶν εἰδῶν διατροφῆς τῆς περιόδου, ἰδιαιτέρως τὰ ὅσα οἱ ἀπ' εὐθείας ἀνταλλαγῆς τῶν ἀστῶν μὲ τὴν ὑπαιθρο ἐξασφάλιζαν. Οἱ θάνατοι ἀπὸ πείνα οὔτε ἦταν τελικὰ τόσο πολλοὶ ὅσο θὰ περιμέναμε ἀν οἱ παραπάνω ἀριθμοὶ ἦταν σωστοὶ ἐνῶ, στὴν πλειοψηφία τους ἀφοροῦσαν ἄτομα μὲ παθήσεις, γῆρας ἢ προσωποποιηθέντες καὶ ἀπόκληρους, ὅπως λ.χ. τοὺς ἀποκλεισμένους Κρητες.

του 1943 πλούτου. Μία επιπλέον επιστροφή στον πληροφοριοδότη μας στο σημείο αυτό δὲν θὰ ἦταν χωρίς ἐνδιαφέρον. «Στὰ 1941, ἡ μέση ἡμερήσια ἀμοιβὴ γιὰ τοὺς ἐργάτες ἦταν κατὰ μέσο ὄρο 350-450 δραχμές. Τώρα ἡ μέση ἡμερήσια ἀμοιβὴ βρίσκεται στὶς 10.000, 15.000 ἢ καὶ 20.000 δραχμές¹⁸, ἀνάλογα μὲ τὴν δεξιότητα καὶ τὴν εἰδίκευση τοῦ ἐργάτη. Αὐτὲς οἱ ἀμοιβές δὲν ἐπιτρέπουν σ' ἓναν ἐργαζόμενο νὰ ἀγοράσει εἶδη στὴν μαύρη ἀγορά. Ἀλλά, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ζήσει μὲ κάποια ἄνεση, σὲ κάθε βιομηχανικὸ κλάδο ὑπάρχει καὶ μία ἐργατικὴ ἔνωση ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸ Κράτος εἶδη ὅπως ἀλεύρι, ἐλαιόλαδο, ἐλιές, ὄσπρια, ζάχαρη (ἢ σταφιδίνη — ζάχαρη ἀπὸ σταφύλια — ὅταν δὲν ὑπάρχει κανονικὴ ζάχαρη), [ζάμ] καὶ ἄλλα εἶδη διατροφῆς, καὶ τὰ μεταπωλεῖ στὰ μέλη της στὶς ἐπίσημες τιμές, οἱ ὁποῖες εἶναι σαφῶς πιὸ χαμηλές ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες τῆς μαύρης ἀγορᾶς. Γιὰ παράδειγμα, μία "ὀκᾶ" ψωμιοῦ, πωλεῖται ἀπὸ τὶς ἐνώσεις στοὺς ἐργαζόμενους στὶς 2.400 δραχμές ἐνῶ, ἡ τιμὴ της στὴ μαύρη ἀγορὰ εἶναι 20.000 δραχμές, δηλαδή ὀκτώ φορὲς περισσότερο»¹⁹.

Κάθε προσπάθεια κατανόησης τῶν ὅρων ἐπιβίωσης τῶν ἀνθρώπων μὲ ἄξονα τὶς ἀμοιβές καὶ τὸ τρέχον κόστος τῶν προϊόντων, θὰ βρισκόταν, στὴν πρώτη κιόλας στροφή, σὲ ἀδιέξοδο. Προσπάθειες ἐρμηνείας τῶν συμβαινόντων στὴν περίοδο αὐτὴ ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴ σύγκριση τῶν δύο μεγεθῶν, τῶν τιμῶν τῆς «μαύρης» καὶ τῶν ἀμοιβῶν, εὐκολα καταλήγουν στὸ πουθενά. Ἡ ὑπαρξὴ δύο συστημάτων ἀποτίμησης τῶν ἀγαθῶν ἐξηγεῖ τὰ ἀνεξήγητα καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἔκβαση τῶν σκληρῶν συγκρούσεων τοῦ 1942-1943 στὶς πόλεις σχετικὰ μὲ τὶς διαδρομὲς διανομῆς τοῦ νέου πλούτου²⁰. Οἱ ἐνώσεις τῶν ἐργαζομένων, σύλλογοι, σωματεῖα, συνδικάτα εἶχαν ἤδη κερδίσει μιὰ σημαντικὴ θέση στὶς διαδικασίες αὐτές. Ἀκόμα καὶ ἡ προσερχόμενη ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ Ἄξονα βοήθεια κατέληγε στὴν διαμέσου τῶν ἐνώσεων αὐτῶν διανομῆ²¹. Οἱ ἀφετηρίες αὐτῆς τῆς παράδοξης ἀνοχῆς ἢ καὶ ὑπόθαλψης τῶν ἐργατικῶν ἐνώσεων ἀπὸ ἓνα καθεστῶς καθ' ὅλα ὀλοκληρωτικὸ, καταπιεστικὸ καί, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ὄργανο τῶν δυνάμεων κατοχῆς, πρέ-

18. Συχνά ὅμως καὶ μὲ κάποια ἐπιπλέον σὲ εἶδος ἀπολαβῆ ποὺ παραγνωρίζεται ἐδῶ.

19. Συνέντευξη, παράγραφος 10.

20. Ἡ πρώτη «γενικὴ ἀπεργία» — κατὰ τὴν ΕΑΜικὴ ὀρολογία, σχετικὰ μαζικὴ ἀπεργιακὴ κινητοποίηση θὰ ἦταν ἀκριβέστερο — ξέσπασε στὶς 7 Σεπτεμβρίου τοῦ 1942 μὲ αἶτημα τὴν «ἐπίλυση» τῶν ζωτικῶν προβλημάτων» τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν οικογενειῶν τους. Ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονός ὅτι λίγες ἡμέρες νωρίτερα, στὶς 29 Αὐγούστου, εἶχαν φθάσει στὸν Πειραιᾶ οἱ πρῶτες σημαντικὲς ποσότητες τροφίμων ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, 16.000 τόνοι σιτηρᾶ. Πβ. ἐφημ. *Ἡ Πρωΐα*, 3 Σεπτεμβρίου 1942. Τὸ οὐσιαστικὸ ζητούμενο τῆς διαμάχης ἦταν οἱ τρόποι διάθεσης καὶ οἱ μηχανισμοὶ διανομῆς αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν.

21. Πβ. ἐφημερίδα *Ἡ Πρωΐα*, 29 Ἀπριλίου 1943, 700 τόνοι γερμανικὰ γεώμηλα γιὰ Πειραιᾶ καὶ συνεταρισμοὺς ἐργαζομένων, ἐργατῶν.

πει νὰ ἀναζητηθεῖ στὶς ἡμέρες τῆς ἐπισιτιστικῆς κρίσεως τοῦ 1941-1942 καὶ στὴν τότε ἀδυναμία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ στὸ νὰ ἐπιλύσει τὰ προβλήματα χωρὶς στήριξη. Ἡ ἐπιβίωση ὅμως τῶν συχνὰ ἐχθρικών πρὸς τὸ κράτος μηχανισμῶν αὐτῶν καὶ στὰ 1943, προδίδει τὴν πολυπλοκότητα τοῦ συστήματος διανομῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν ἀνάγκη διατήρησης ὄχι μόνο βοηθητικῶν μηχανισμῶν ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶν ἰσορροπιῶν²².

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μὴ μισθωτὰ εἰσοδήματα, ἡ κατάσταση παρουσιάζεται σύνθετη. Τὸ πιὸ ἀπλὸ ἀφορᾷ τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ ἀκίνητες περιουσίες γιὰ τίς ὁποῖες ὁ πληροφοριοδότης μας σημειώνει: «Τὸ ὕψος τῶν ἐνοικίων ἔχει δεκαπλασιαστεῖ, πράγμα τὸ ὁποῖο, σ' ἓνα μικρὸ βαθμὸ, ἐπιτρέπει σὲ ὅσους ἔχουν εἰσοδήματα ἀπὸ ἀκίνητη περιουσία νὰ συνεχίζουσι νὰ ζοῦσι μὲ σχετικὴ ἄνεση». Τὸ συνεχίζουσι νὰ ζοῦσι εἶναι μᾶλλον σχετικόν. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ εἰσοδήματα γνώρισαν μιὰ μεγάλη κρίση στὰ 1941-1942. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά ὁ πληθωρισμός, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ οικονομικὴ ἀδυναμία μεγάλων στρωμάτων τοῦ πληθυσμοῦ στὴν δύσκολη αὐτὴ φάση, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοικιοστάσιο ποῦ ἡ κατοχικὴ κυβέρνησις ἀναγκάστηκε ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἐπιβάλλει, εἶχαν γιὰ κάποιον διάστημα ἐξανεμίσει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ εἰσοδήματα²³. Σημαντικὲς αὐξήσεις ἀποφασίστηκαν μόνον τὴν ἔνοιξη τοῦ 1943, μὲ τὴν ἀμβλυσση τῶν σκληρῶν συνθηκῶν. Ἦσως ὁ ἀριθμὸς τῶν 40.000 ἀκινήτων ποῦ ὑποστηρίζεται ὅτι ἄλλαξαν ἰδιοκτῆτη — στὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀθήνας — τὸν καιρὸ τῆς κρίσεως νὰ μὴν εἶναι ἀκριβῆς²⁴, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι τὸ πρόβλημα ἐκδηλώθηκε μὲ ἰδιαίτερη ὀξύτητα.

22. Ἐνδεικτικὸ παράδειγμα γιὰ τὸ τότε κλίμα ἡ περίπτωση τῆς ἀπεργίας τῶν ἀρτεργατῶν, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1943. Παρὰ τίς ἰδιαίτερα σκληρὲς τῆς δηλώσεις κατὰ τῶν ἀπεργῶν, ἡ κυβέρνησις Πάλλη δέχτηκε περίπου τὸ σύνολο τῶν αἰτημάτων τους ἀκόμα καὶ τὴν καταβολὴ σ' αὐτοὺς ἐνὸς ἔκτακτου δανείου 500.000 δραμῶν κατὰ ἐργαζόμενον, τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ ὁποῖου (αὐτοχρεωλυτικῶς) θὰ ἀναλάμβανε τὸ Ταμεῖο Ἀρτεργατῶν, δηλαδὴ ὁ συνδικαλιστικὸς συνεταιριστικὸς τους φορέας. Φυσικὰ, ὁ τελευταῖος, ἄσχετα ἀπὸ ποῖον πολιτικὰ ἐλεγχόταν, γινόταν ἔτσι ἐπίσημος συνομιλητὴς τῶν ἀρχῶν καὶ ἀγνωρισμένος μηχανισμός. Πβ. ἐφημ. *Ἐλεύθερον Βῆμα*, 20 Αὐγούστου 1943.

23. Σ. Θωμαδάκης, «Μαύρη ἀγορὰ, πληθωρισμός καὶ βία στὴν οἰκονομία τῆς κατεχόμενης Ἑλλάδας», στὸ *Ἡ Ἑλλάδα στὴ δεκαετία 1940-1950*, Ἀθήνα, Θεμέλιο, 1984, σ. 133. Ἀναφερόμενος στὸν Αὐγούστου τοῦ 1943 ὑπολογίζει ὅτι τὰ κατὰ ἀκίνητα πουλιώντουσαν στὸ 25% τῆς προπολεμικῆς τους ἀξίας καὶ τὰ μεσαῖα στὸ 6 ὡς 15%. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ, ὅπως σημειώνει, «γιὰ καταρρευση τῆς ἀξίας τῶν ἀκινήτων». Οἱ ὑπολογισμοὶ του, στηριγμένοι σὲ ἔγγραφα τοῦ O.S.S., μποροῦν νὰ ἐλεγχθοῦν ὡς ὑπερβολικοί. Στὰ δελεῖα πολλῶν τῶν μεσιτικῶν γραφείων ὅπως τοῦ I. Σωτηρόπουλου, ποῦ δημοσιεύοντουσαν στὸν τότε ἀθηναϊκὸ τύπο, οἱ τιμὲς τῶν ἀκινήτων εἶναι μᾶλλον δυσθεώρητες καὶ σίγουρα ἐπικαλοῦνται μιὰ ἰδιαίτερα πλούσια πελατεία. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ καταβολὴ τοῦ τιμήματος τῆς ἀγορᾶς γινόταν μὲ ἐπιταγὰς προοδευτικὰ ἐξαργυρώσιμες μὲ ρυθμοὺς ὡς 50.000 τὴν ἐβδομάδα, μπερδεύει σημαντικὰ τίς συγκρίσεις σὲ καιροὺς καλπάζοντα πληθωρισμοῦ.

24. *Τὰ δίκαια τῶν ἐπὶ κατοχῆς πωλησάντων ἀκίνητα*, Ἀθήνα 1949, σ. 5. Ὁ ἀριθ-

Ἡ κερδοσκοπία μὲ χρυσό, χρεόγραφα ἢ ξένα χαρτονομίσματα ἦταν μιὰ ἄλλη πηγή πλούτου, στὰ ὅρια τῆς νομιμότητας καὶ τῆς παραδεκτῆς πρακτικῆς. Ὁ πληροφοριοδότης ἀναφέρεται ἰδιαίτερα στὴν πρώτη καὶ στὴν τρίτη περίπτωση: «αὐτοὶ ποὺ πλούτησαν στὴν Ἀθήνα εἶναι ὅσοι ἀγόρασαν ἔγκαιρα χρυσὰ νομίσματα. Στὴν παρούσα στιγμή, μία χρυσὴ λίρα, ἀπὸ τὶς ὁποῖες — ὑποστηρίζει — ἑκατοντάδες χιλιάδες κυκλοφοροῦν, ἀξίζει 1.500.000 δραχμῆς. Μία χρυσὴ λίρα ἰσοδυναμεῖ μὲ τρεῖς χάρτινες λίρες». Παρακάτω δίνει πιὸ ἀναλυτικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ἀξία τῶν ξένων νομισμάτων. «...Στις 12 Νοεμβρίου 1943, τὸ χαρτονόμισμα τοῦ ἐνὸς δολλαρίου ἀξίζει 50.000 δραχμῆς, τὸ ἀντίστοιχο τῆς ἀγγλικῆς λίρας 450/500.000 δραχμῆς καὶ τὸ τοῦ ἐνὸς ἐλβετικοῦ φράγκου 25.000 δραχμῆς. Ὅταν ὁ ἐρωτῶν παρατήρησε ὅτι ἡ σχέση ἀνάμεσα στὴν λίρα καὶ στὸ δολλᾶριο ἦταν, καὶ παρέμενε σταθερὴ γιὰ μεγάλο διάστημα, στὰ 4,025 δολλάρια ἢ λίρα, καὶ ὅτι τὰ στοιχεῖα τοῦ πληροφοριοδότη φαίνονται παράλογα, ὁ τελευταῖος ἔδωσε τὴν μᾶλλον ἐκπληκτικὴ ἐξήγηση ὅτι ἐνῶ οἱ Ἕλληνες προτιμοῦν δολλάρια ἀντὶ γιὰ λίρες, οἱ συναλλαγές στὰ πρῶτα εἶναι πολὺ σπάνιες ἐνῶ οἱ ἀντίστοιχες σὲ χάρτινες λίρες πολυάριθμες. Δὲν ἔδωσε περαιτέρω ἐξηγήσεις γιὰ αὐτὴν τὴν ἀναντιστοιχία ἀλλὰ ὁ ἐρωτῶν ὑποθέτει ὅτι μπορεῖ νὰ κυκλοφοροῦν καὶ στὴν Ἑλλάδα πλαστὰ χαρτονομίσματα δολλαρίου, ὅπως συμβαίνει στὴ Λισαβόνα καὶ ἄλλοι»²⁵.

Ἄν καὶ σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς Κατοχῆς ἡ ἀναζήτηση σταθεροῦ νομίσματος ἱκανοῦ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὶς ἀνάγκες γιὰ ἀποθησαύριση καὶ κεφαλοποίηση μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τοῦ πληθωρισμοῦ ἦταν ἔντονη, οἱ σχετικὲς συναλλαγές ἀπέκτησαν σταθερὲς βάσεις καὶ σημεῖα ἀναφορᾶς μόνον στὶς περιόδους σχετικῆς σταθερότητας²⁶, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 1942 ὡς περίπου τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ 1943²⁷. Στὶς προγενέστερες συνθήκες πανικοῦ οἱ διακυμάνσεις καὶ οἱ ἀναφορὲς σὲ ἀναλώσιμα ἀγαθὰ — λ.χ. λάδι — ἐμπόδιζαν τὴν παγίωση σταθερῶν σχέσεων. Στὸν τομέα αὐτὸ τὸ 1943 δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔρθῃ σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν χαρακτῆρα του. Στὴν διάρκειά του οἱ συναλλαγές ἦταν ἰδιαίτερα σημαντικὲς καὶ οἱ μεταβολὲς ἀποτελέσματα εἰδήσεων ἀπὸ τὰ πολεμικὰ

μὲς τῶν 43.000 ἀκινήτων πωληθέντων στὴν περίοδο τῆς κατοχῆς στὴν περιφέρεια πρωτεύουσας, προέρχεται ἀπὸ ἔρευνα στὰ Ὑποθηκοφυλακεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

25. Συνέντευξη, σ. 5, παράγραφοι 13-14.

26. Σχετικὰ μὲ τὸ νόημα καὶ τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς «σταθερότητας», βλ. Δημήτριος Δεληβάνης, *Ἡ δραχμὴ ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου 1939 μέχρι τῆς νομισματικῆς διαρροῦς τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1946*, Ἀθῆναι, Παπαζήσης, 1946, σ. 79 κ.έ., κεφάλαιο, «ἡ ἀπότομος βελτίωσις». Ἡ βελτίωσις ἀποδίδεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα στὴν ἐξομάλυνση τῆς σχέσης ἀνάμεσα στὴν ζήτηση καὶ στὴν διάθεση προϊόντων πρώτης ἀνάγκης στὶς πόλεις μετὰ ἀπὸ τὴν παγίωση τῶν ἀποστολῶν τοῦ Διεθνoῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

27. Ἰδιαίτερα μετὰ τὴν κρίση τῆς κερδοσκοπίας τοῦ Νοεμβρίου 1942 ποὺ ἔδειξε καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ.

μέτωπα παρὰ ἀποτέλεσμα ἄμεσων ἀπειλῶν. Οἱ σχετικὲς μὲ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς χώρας προσδοκίαις ἦταν οἱ κυριώτεροι παράγοντες μεταβολῆς τῶν νομισματικῶν σχέσεων. Στὴν οὐσία ἐπρόκειτο γιὰ ἐκτίμηση τῶν ὀρίων αὐτοῦ τοῦ ἰδιότυπου κατοχικοῦ τρόπου οἰκονομικῆς δραστηριότητας καὶ προετοιμασία γιὰ τὴν ἐπάνοδο στὴν ὁμαλότητα.

Στὶς καθημερινὲς ἀγοραπωλησίες, στὶς πόλεις, ἡ δραχμὴ εἶχε φυσικὰ σημαντικὸ λόγος. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια εἶχε τὸν ρόλο τῆς σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπίπεδα τῶν συναλλαγῶν, σ' ἐκεῖνο τῶν δημόσιων διανομῶν ἢ τῶν ἀγοραπωλησιῶν μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἔνωση, μεσάζοντα στὴν περίπτωση αὐτῆ, ἀνάμεσα στὸν καταναλωτὴ καὶ στοὺς κρατικοὺς φορεῖς. Ἡ ἐξασφάλιση ἑνὸς πρόσθετου δοχείου λαδιοῦ μὲ ἓνα ταξίδι στὴν ἐπαρχία λόγος χάρη, δὲν ἦταν πιθανὸ νὰ γινόταν μὲ πληρωμὴ σὲ χρῆμα, ἂν καὶ ἡ γεωγραφικὴ ἐξάπλωση τῶν διανομῶν εἶχε μερικῶς ἀποκαταστήσει τὸ κύρος τῆς δραχμῆς σὲ λίγες ἀπὸ τίς ἐπαρχιακὲς πόλεις. Τὸ 1943 ἦταν ἔτος ἐράνων γιὰ στήριξη τοῦ ἀντάρτικου καὶ τῆς ἀπελευθερωτικῆς δραστηριότητας στὴν ὑπαιθρο. Τὰ χρηματικὰ ποσὰ ποὺ συγκεντρωνόντουσαν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ ἔπαιρναν τὸν δρόμο τοῦ βουνοῦ γιὰ νὰ στηρίζουν τίς ἐνοπλές ὀργανώσεις, πιστοποιοῦσαν τὴν ὑπαρξὴ εἰδῶν ποὺ μόνον μὲ δραχμὲς μποροῦσαν νὰ ἀποκτηθοῦν — φάρμακα γιὰ παράδειγμα — καὶ τὴν μερικὴ ἀποκατάσταση τοῦ κύρους τοῦ χαρτονομίσματος. Μερικοὺς μῆνες νωρίτερα, στὴν αἰχμὴ τῆς ἐπισιτιστικῆς κρίσεως, ὡς τὸ καλοκαίρι τοῦ 1942 περίπου, τὸ χαρτονόμισμα ἦταν ὀλοκληρωτικὰ ἀνεπιθύμητο στὸν ἀγροτικὸ χῶρο. Δὲν στηριζόταν τότε στὸν καινοφανῆ «πλοῦτο» ποὺ ἡ βοήθεια τῶν Διεθνῶν ὀργανισμῶν ἔριξε στὴν πλάστιγγα τῶν συναλλαγῶν πόλεων καὶ ὑπαιθρου. Στὸν τομέα αὐτὸ ἡ προσκόλληση τοῦ πληροφοριοδότη μας στὴν ἐντύπωση ὅτι, «...ἡ δραχμὴ καθεαυτὴ δὲν ἔχει πραγματικὴ ἀξία, ἐπειδὴ τὸ νομισματικὸ χάος ἔφθασε στὸ ἀποκορύφωμα στὴν Ἑλλάδα, οἱ μηχανὲς τοῦ νομισματοκοπείου δουλεύουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ ἡ ἀξία τῆς μεταβάλλεται ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα» (γαλλικὰ στὸ κείμενο, «le cahot monétaire est arrivé à son comble en Grèce; la machine à billets tourne à une vitesse étourdissante») ²⁸ ἔχει σχετικὴ μόνον σημασία παρόλο ποὺ συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς οἱ ἐνδείξεις τοῦ πληθωρισμοῦ.

Ἐπιπλέον βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ οἰκονομικὴ πρακτικὴ ἰδιαίτερα συντηρητικὴ στὸ καταναλωτικὸ τῆς σκέλος. Ἡ προμήθεια ρουχισμοῦ δίνει τὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων καὶ τῶν προσαρμογῶν. «...Ἡ παραγωγὴ ρουχισμοῦ πρακτικὰ σταμάτησε καὶ στὴ χώρα δὲν παράγονται πλέον ροῦχα γιὰ τὴν ἐλεύθερη ἀγορὰ ἐξαιτίας τῆς ὀλικῆς ἀπουσίας πρώτων ὑλῶν. Ἐνα ἀνδρικό κουστούμι ἀπὸ ἑλληνικὸ ὕφασμα, μιᾶς λογικῆς ἂν καὶ ὅχι ἄριστης ποιότητας, μπορεῖ νὰ ἀγοραστεῖ στὴν μαύρη ἀγορὰ μὲ 2.500.000 δραχμὲς ποὺ ἰσοδυνα-

28. Συνέντευξη, σ. 5, παράγραφος 13.

μεϊ με λιγότερο από δύο χρυσές λίρες ή, στο Λονδίνο, με περίπου τέσσερις χάρτινες. "Ένας εργαζόμενος είναι αδύνατο να αποκτήσει ρούχα στις τιμές αυτές και θα τὰ αναζητήσει σε όσα παλαιά, "δεύτερο χέρι", πωλούν οι πλέον ευκατάστατοι. Σ' αυτήν την κατηγορία ένα κουστούμι αφού επισκευαστεί, καθαριστεί και πιθανότατα γυρίσει το μέσα έξω, μπορεί να αγοραστεί για 400/500.000 δραχμές. Ένα πουκάμισο κοστίζει 120.000 δραχμές, οι κάλτσες 40.000 δραχμές το ζευγάρι, μια γραβάτα 10/15.000 δραχμές ενώ τὰ παπούτσια όταν είναι μερικώς κατασκευασμένα από ύλικά "Ersatz" (συνθετικά υποκατάστατα) κοστίζουν 600.000, ενώ όταν είναι όλόκληρα από τέτοια ύλικά πέφτουν στις 350.000..."²⁹. Προφανώς, παρά τις όποιες εφευρετικότητες οι σχετικές συναλλαγές δεν μπορούσαν να είναι παρά σπάνιες ως άνυπαρκτες για σημαντικά τμήματα του αθηναϊκού πληθυσμού.

Για να ξαναγυρίσουμε στις άφετηρίες μας, ως κοιτάζουμε αυτό το 1943 ή, τουλάχιστον το πρώτο του εξάμηνο, από μιαν άλλη σκοπιά. Στην αρχή του χρόνου οι άντάρτες στα βουνά ήταν μερικές δεκάδες, σχετικά διάσπαρτοι και συχνά μεμονωμένοι. Οι «έκατονταρχίες» της χωροφυλακής, τὰ αποσπάσματά της, οι Ίταλοι καραμπινιέροι, διατηρούσαν το μεγαλύτερο τμήμα των όρειων σταθμών ή φυλακίων τους και διέσχιζαν χωρίς ιδιαίτερους κινδύνους τις περισσότερες από τις απομονωμένες περιοχές. Περιοχές «Ελεύθερης Ελλάδας» δεν υπήρχαν κάτω από αυτές τις συνθήκες και ή άμφισβήτηση της εξουσίας του επίσημου κράτους στις όρεινες ζώνες προερχόταν μόνο από την γενικευμένη άσφαλεια, από την όλοένα και πιο έντονη έγκληματικότητα, από τις ληστρικές πρακτικές και την άναρχία.

Λίγους μήνες μετά, πριν ακόμα μπορούμε στο καλοκαίρι του 1943, ή «Ελεύθερη Ελλάδα» ήταν μιá καταπληκτική πραγματικότητα, την διαφέντευαν χιλιάδες ένοπλοι άντάρτες, την διοικούσαν πλήθος συμβούλια και οι μηχανισμοί που εκεί αναπτύχθηκαν είχαν έμπεδώσει την άσφαλεια και την τάξη, τουλάχιστον σε σχέση με τους έσωτερικούς παράγοντες διαταραχής τους. Όπως έδειξαν οι συγκρούσεις στον Φαρδύκαμπο αλλά και ή άποτυχία των Ίταλικών έκκαθαριστικών επιχειρήσεων του Ίουνιου, έπρόκειτο ήδη για μιá όντότητα ικανή να άναμετρηθεί με τις «επίσημες» άρχες και τὰ κατοχικά στηρίγματά τους. Μια ραγδαία μετατροπή των συνθηκών και των όρων.

Την ίδια στιγμή, στις πόλεις, στην Αθήνα ιδιαίτερα, ή σιωπή του χειμώνα 1941-1942, οι «κλαδικές» περίπου κινητοποιήσεις του 1942 έδωσαν τη θέση τους σε έκδηλώσεις άμφισβήτησης της κατοχικής εξουσίας όπως έκανε της 25ης Μαρτίου 1943 ή οι κατά της πολιτικής επιστράτευσης. Η άμφισβήτηση έπαψε να είναι άμυντική, δεμένη με την επιβίωση. Έγινε πολιτική και σχετίστηκε με την μελλοντική μορφή της χώρας. Οι πολιτικές όργανα

29. Συνέντευξη, σ. 6, παράγραφος 16.

νώσεις, ιδιαίτερα οἱ κοινωνικά ἀνατρεπτικές, ἄρχισαν νὰ στρατολογοῦν μὲ ἐκρηκτικὸς ρυθμὸς ἀναγκάζοντας τὴν κυβέρνησις σὲ σπασμωδικὰ μέτρα ὅπως ἡ ἀπαγόρευσις τῶν... πάρτυ³⁰! Τὸ ἐρώτημα ποῦ εὐλόγη προκύπτει ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὰ προηγούμενα εἶναι τὸ πῶς ταιριάζει, πῶς ἐπικοινωνεῖ, ἡ γενικὴ βελτίωσις τῶν συνθηκῶν, ἡ περιγραφόμενη στὴν μαρτυρία μας καὶ ἡ διαγραφόμενη σὲ πλῆθος ἄλλες ἐνδείξεις μὲ αὐτὴν τὴν γενικὴ ἐκρηξίη ποῦ ξέσπασε στὴν ὕπαιθρο — μὲ ἔντασι καὶ διάρκειαν — καὶ γιὰ ἓνα μεγάλο διάστημα, ὡς τὸ φθινόπωρον τουλάχιστον, καὶ στὶς πόλεις, στὴν πρωτεύουσα Ἀθήνα κυρίως.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ μία ὑπόθεσις ποῦ μόνον νὰ θίξουμε μποροῦμε ἐδῶ, καθὼς ἡ ἀναλυτικὴ τῆς ἐξέτασις θὰ ἀπαιτοῦσε χωρὸν καὶ συσχετισμοὺς πολὺ εὐρύτερους ἀπὸ ἐκείνους ἐνὸς μεμονωμένου ἄρθρου. Ἡ σχετικὴ εὐμάρεια τοῦ 1943 δὲν ἀναξωγονεῖ μόνον τὶς πόλεις καὶ τὶς δραστηριότητές τους, δὲν ἀνεβάζει μόνον τὸν γενικὸ δείκτη αἰσιοδοξίας τῶν ἀνθρώπων τους. Ἀναξωγονεῖ καὶ ἐνισχύει καὶ τοὺς μηχανισμοὺς ποῦ στηρίζονται πάνω τους, τὸ κατοχικὸ κράτος τῆς Ἀθήνας δηλαδὴ καὶ τοὺς μηχανισμοὺς του. Καὶ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀπόπειρά του νὰ ἀνακτήσῃ τὶς χαμένες του θέσεις, τὸ χαμένο του κύρος καὶ τὴ συμμετοχὴ του στὸν ἔλεγχον καὶ στὴν διαχείριση τῶν συναλλαγῶν ποῦ προκαλεῖ τὴν κοινωνικὴ ἀντίδραση καὶ ἐκρηξίη.

Τὸ ἐπίσημον Κράτος εἶχε ἐξαρθρωθεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κρίσεων μηνῶν τοῦ 1941-1942. Ἡ ἀποτυχία του στὴν συγκέντρωσις καὶ στὴν ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν του διανομὴ τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, σὲ συνδυασμὸν μὲ τὴν ἀδυναμία τῶν κατοχικῶν δυνάμεων νὰ τὸ συνδράμουν, εἶχε ὑποκαταστήσει τοὺς μηχανισμοὺς του μὲ ἓνα κράμα ἰδιωτικῶν πρωτοβουλιῶν καὶ ὀργανωτικῶν αὐτοσχεδιασμῶν καὶ συχνά, ὁ ἴδιος ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς, μπροστὰ στὴν διαγραφόμενη τραγωδίαν ὑπέθαλπε καὶ ἀνεχόταν. Ἡ γενικευμένη ἀνθρώπινη κινητικότητα καὶ τὰ δίκτυα ποῦ κτίστηκαν μαζὶ τῆς ἦταν φυσικὰ ἀπὸ ἐχθρικά ὡς ἀδιάφορα ὡς πρὸς τὶς ἐπίσημες ἀρχές ποῦ ἐνῶ ἐλάχιστα βοηθοῦσαν, ἔκαναν συχνὰς ἀπόπειρας νὰ ἐλέγξουν τὶς κινήσεις αὐτές.

Στὴν Ἀθήναν ιδιαίτερα οἱ πρωτοβουλίες καὶ οἱ ἀνάγκαις ἔθρεψαν κάθε εἶδους ὀργανωτικὸ σχῆμα — ἔνωσις, ἐπιτροπὴ, συνεταιρισμὸς, ἀδελφότητα, σωματεῖον, ταμεῖον, κλπ. — ποῦ μποροῦσε νὰ ἐκτελέσει αὐτὸ ποῦ οἱ Ἀρχές ἀδυνατοῦσαν νὰ πετύχουν: τὴν ἐξέδραση τροφίμων στὴν ἐπαρχίαν καὶ τὴν διανομὴν τους στὶς πόλεις. Ὅπως, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις, νομιμοποιήθηκε προοδευτικὰ ἡ ἀτομικὴ μεταφορὰ τροφίμων — ἡ πρώτη μορφή «μαύρης ἀγορᾶς» — ἔτσι καὶ παράλληλα παγιώθηκε αὐτὸ τὸ πολύπλοκον ὀργανωτικὸν ὑπόβαθρον τῶν τραγικῶν ἡμερῶν. Ὅσο οἱ ἐπίσημες Ἀρχές, τὸ Κράτος τῶν Ἀθηναίων, ἀδυνατοῦσε νὰ πετύχῃ τὴν συγκέντρωσις τῶν προϊόντων, τὴν μεταφορὰν τους στὶς πόλεις καὶ τὴν ὀργάνωσις τῆς διανομῆς τους ἐκεῖ, τόσο τὰ παράλληλα αὐτὰ

30. Ἐφημ. Ἐλευθέρον Βῆμα.

δίχτυα εϋημεροῦσαν. Ἀκόμα περισσότερο, οἱ παραγωγοὶ ἐνωϊθαν νὰ ἐλέγχουν τὴν διάθεση τῶν προϊόντων τους καὶ νὰ ἀποφεύγουν, μέσα ἀπὸ τὴν ἀπειθείας συναλλαγὴ μὲ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, τὴν διάθεση τοῦ προϊόντος τους στὶς ἀρχὲς στὴ βᾶση τῆς ἀπαράδεκτης «ὑποχρεωτικῆς τιμῆς τῆς συγκέντρωσης» — πραγματικὰ ἀμελητέας στὶς τότε συνθήκες³¹. Ὅσο κι ἂν ἡ ὅλη διαδικασία ἄφηνε ὑπερβολικὰ ἔκθετους τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων ἀπέναντι στοὺς παραγωγούς, τὸ Κράτος καὶ στὴν πόλη καὶ στὴν ὑπαιθρο παρουσιαζόταν ὡς ἀδιάφορο καὶ ἐχθρικό. Ἀρπαγὰς τῆς παραγωγῆς στὴν μία περίπτωση, ἄχρηστο κι ἐνοχλητικὸ ἐμπόδιο στὴν ἄλλη.

Τὰ πράγματα ἄλλαξαν μὲ τὴν ἀφίξη τῆς ἐπισιτιστικῆς βοήθειας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τὰ σιτηρά, τὰ ἄλευρα, τὰ ὕσπρια, τὰ φάρμακα, ἡ ζάχαρη, τὸ γάλα-σκόνη τῶν βρεφῶν, παραδίδονταν στὶς πόλεις καὶ ἡ διαχείρισή τους γινόταν ἀπὸ συναλλασσόμενους μὲ τὶς ἐπίσημες ἀρχὲς ὀργανισμούς. Τὸ Κράτος τῆς Ἀθήνας ἀπέκτησε τὸν ἔλεγχο σημαντικῶν ἀγαθῶν, ἄρα ὑπόσταση, ἄρα δυνατότητα ἀσκησης πολιτικῆς. Οἱ βίαιες ἀναμετρήσεις τὴν ἄνοιξη τοῦ 1943 στὶς πόλεις, παγίωσαν τὴν κεντρικὴ θέση τοῦ κατοχικοῦ Κράτους στὸν ἔλεγχο καὶ στὴν διακίνηση τῶν ἀγαθῶν. Ἐνῶ δηλαδὴ στὸ ἄμεσο παρελθόν, πρὶν τὴν ἀφίξη τῆς βοήθειας, ἐνώσεις καὶ ἐπαγγελματικὲς ὀργανώσεις ἔπρεπε νὰ διαπραγματευθοῦν μὲ τοὺς παραγωγούς καὶ τοὺς συνεταιρισμούς τους, τώρα, γιὰ νὰ ἔχουν μερίδιο στὸν νέο πλοῦτο, ἔπρεπε ν' ἀπειθουθοῦν στὶς Ἀρχές. Μέσα ἀπὸ τὴν βιαιότητα τῶν συγκρούσεων καὶ ἀπὸ πολλὰς ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις οἱ σχέσεις ὀδηγήθηκαν σὲ συμβιβασμούς. Οἱ κάθε εἶδους ἐνώσεις καὶ ὀργανωτικὲς μορφοποιήσεις τῶν ἐργαζόμενων ἀστῶν διατήρησαν σημαντικὴ θέση στὶς διανομές, ἕνα σημαντικό ποσοστὸ τῶν εἰσαγόμενων ἀγαθῶν διανεμόταν μέσα ἀπὸ τὶς δικές τους ὀργανωτικὲς δομές, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πλησιάσουν στὸν κεντρικὸ ἔλεγχο τοῦ συστήματος παρὰ τὶς φιλοδοξίες τοῦ ΕΑΜ.

Ὁ συμβιβασμὸς αὐτὸς ἐπέτρεψε στὴν κυβέρνηση τὴν ὀργάνωση τῆς ἀντεπίθεσης πρὸς τὸν χῶρο τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, πρὸς τὴν ὑπαιθρο³². Τὸ

31. Πολὺ περισσότερο ἂν συγκρίνομε τὴν «ἐπίσημη» αὐτὴ τιμὴ μὲ τὴν ἀντίστοιχη τοῦ προϊόντος στὴν μαύρη ἀγορὰ καὶ ἂν σκεφθοῦμε ὅτι, στὰ 1942, τὸ ἀντίτιμο τῆς ἀξίας τῶν «ἐπισήμως ἀγοραζομένων» προϊόντων (παρακράτημα) δινόταν στὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ του σὲ ἔντοκα γραμμάτια τοῦ δημοσίου ἐπιτοκίου 4% ἐτησίως!

32. Οἱ σὲ βάρος τῶν κατοίκων τῆς ὑπαιθρου ἐπιπτώσεις τῶν νέων οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν δεδομένων καὶ ἡ ὑποβάθμιση τῆς προνομικῆς θέσης ποὺ αὐτοὶ εἶχαν ἀποκτήσει στὴν πρώτη φάση τῆς κατοχῆς στὶς συναλλαγές τους μὲ τὶς πόλεις ἐπισημαίνονται καὶ στὴν ἀνάλυση τοῦ Δημ. Δελιβάνη, *Ἡ δραχμὴ...*, ὅ.π., σ. 80: «Εἰς τὴν κατανομήν τοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐν συνόλῳ μὴ μεταβληθέντος οὐσιωδῶς ἐθνικοῦ εἰσοδήματος ἐπῆλθεν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1942 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1943 μεταβολὴ πρὸς ὄφελος τῶν κατοίκων τῶν πόλεων καὶ πρὸς βλάβην τῶν τῆς ὑπαιθρου...» ἀλλὰ καὶ στὶς πόλεις, «...εἰς τὰ ἀστικά κέντρα ἐξηκολούθησε σημειουμένη ἡ πλεονεκτικὴ θέσις τῶν ἐξυπηρετούντων τὸν

αἴτημα τῆς συγκέντρωσης - παρακρατήματος ἐπανῆλθε, οἱ μεσάζοντες, οἱ μαυραγορίτες περιορίστηκαν στοὺς ἔχοντες στενὲς σχέσεις μὲ τὶς Ἀρχές καὶ τὶς δυνάμεις κατοχῆς, περιορίζοντας δυναμικὰ τοὺς ἄλλους³³. Καὶ τέλος, τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας ἀνέλαβαν νὰ στηρίζουν αὐτὴν τὴν πολιτικὴ ἐπανεξέλιξη τῆς ὑπαίθρου στὸν κεντρικὸ ἔλεγχο χρησιμοποιώντας πιὸ πειστικὰ μέσα³⁴. Ὁ ἐμφύλιος ξέσπασε ὡς πιστοποίηση τῶν νέων ἱκανοτήτων τοῦ κατοχικοῦ κράτους. Καὶ ριζοσπαστικοποιώντας τὰ πράγματα ὡς τὶς ἔσχατὲς τους συνέπειες, τὴν ἀναμέτρηση γιὰ τὴν κεντρικὴ πολιτικὴ ἐξουσία.

ἐχθρὸν καὶ τῶν μεταπρατῶν ἐν γένει ἔναντι τῆς τῶν πάσης φύσεως μισθωτῶν, συνταξιούχων καὶ εἰσοδηματιῶν...».

33. Ἀπὸ τὸ 1942 καὶ μετὰ ἡ μαύρη ἀγορὰ περιορίστηκε προοδευτικὰ σὲ κοινωνικὸ εὖρος, ἔγινε δραστηριότητα δεμένη μὲ μικρὸ τμῆμα τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ, προνομιούχο καὶ προπαντὸς μὲ ἰσχυρὲς διασυνδέσεις μὲ τὰ μέλη τῶν δυνάμεων κατοχῆς. Παράλληλα ἡ παρουσία τῶν τελευταίων στὶς δραστηριότητες αὐτὲς γινόταν προοδευτικὰ κάτω παραπάνω ἀπὸ ἐμφανῆς. Πβ. FO 371/37211 (1943) R. 113/13/19. P.W. E. Weekly directive for B.B.C. Greek Services, January 29, 1943. FO 371/37211 (1943) R. 1318/13/19 κλπ. κλπ.

34. Στὸ ἡμερολόγιό του ὁ Χρ. Χρηστίδης, *Χρόνια κατοχῆς...*, ὅ.π., σ. 370 παρατηρεῖ στὶς 14 Ἰουνίου 1943, καθὼς τὰ πολεμικὰ μέτρα διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο καὶ γίνονται γνωστὴ ἡ συγκρότηση εὐζωνικῶν Ταγμάτων γιὰ τὴν ἀνακατάληψη τῆς ὑπαίθρου: «Μὰ δὲν εἶναι τόσο τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὰ ἐπισιτιστικὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἀποτελέσουν τὴν κύρια ἀποστολὴ τῆς νέας κυβέρνησης. Λίγες μέρες μετὰ τὸν διορισμὸ του ὡς πρωθυπουργοῦ, ὁ Γιάννης Ράλλης διορίστηκε καὶ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Τέτοιο «ὑπουργεῖο» ὑπῆρχε ἀπαρχῆς. Μὰ ὁ βλάξ πρόκειται τώρα νὰ συντρίψει τὸ ἀντάρτικο! Ἀκολούθησαν διάφορα οἰκονομικὰ μέτρα δρακόντεια, ὅπως ὁ Ν. 62 τῆς 7/5 περὶ Συστάσεως Ἐκτάκτων Στρατοδικείων Ἀσφαλείας, ποὺ τὰ ἄρθρα του... ἐπιβάλλουν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου σὲ διάφορες παραβάσεις κάθε εἶδους... κλπ.». Στὶς 20 Ἰουνίου (σ. 382) προβλέπει: «...Προχωροῦμε ἀσυγκράτητα πρὸς τὴν ἀλληλοσφαγὴ, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ἀρχίζει νὰ διαφαίνεται μιὰ ἐλπίδα νὰ ἐλευθερωθῶμε...».